

тъ людие да ме заобиколят и да стрѣлят на вѣтара — и тогава ще видите. За доказателство на това, че азъ не крия нѣкакъвъ лошъ за мисълъ, азъ турямъ прѣдъ тебе моитѣ пиштови и ятагана.

— Остава ги при тебе си, при това още ги и напълни съ двойни куршуми. Дванадесетъ на едного! това би било нечувънъ срамъ! Азъ ти вѣрвамъ. Хайде върви! Хей! на конѣтъ!

Дванадеветъ ѣздача вече сѣдѣха на първитѣ конѣ и пълнѣха пушкитѣ, а Вранийтъ ги глѣдаше и прѣхтеше. Юзбашията даде на Стефана своятъ кисия, вѣичкото свое богатство. Киседжията даде на коня да помириши кисията и подрѣнка съ паригѣ. Вранийтъ удари нѣколко пѣти съ копитата си по земята. Стефанъ се яхна на Вранийтъ и влѣзе въ срѣдата на ѣздачитѣ. Дадоха се вистрѣли, и Стефанъ сѣкашъ убитъ, падна огъ конѣтъ си. Вранийтъ се спрѣ, поглѣдна насамъ нататѣкъ, допрѣ си ноздритѣ до лицето на киседжията, джхаше му въ устата, обикаляше около него като пазачъ, както се върти кобилата около своето болно конче, и послѣ изново захашаше да го буди съ своето дихание. Като видѣ че той не показва признаци на животъ, Вранийтъ го золови съ зхбитѣ си за гунята, тѣжко го поиздигна, прѣнесе го на нѣколко десетки крачки, положи го на земята, изново го слушаше, будяше, даже колѣничаше, и изново прѣнесе турпѣтъ по далечъ, като повтаряше нѣколко пѣти такива матерински грижи надъ своя киседжия. Всички бѣхъ учудени и въ вѣсторгъ: и людиетѣ и конѣтъ си опулиха очитѣ. Изведнѣжъ се бързината на мълнията Стефанъ се хвърли на Вранийтъ, припусна до колкото му сили стигаха и като мълния се хвърли въ полето. Ёздачитѣ пустнаха подирѣ му да го гонятъ и конѣтъ и куршумитѣ, куршумитѣ испищаха около него, а конѣтъ не го достигаха. Той избѣга отъ тѣхъ като ловѣкъ заякъ отъ хрѣткитѣ, и ето той исчезва, исчезва и се губи въ чистото поле. Турцитѣ зяпнаха подирѣ му: Проклѣтий гяуринъ! синъ на продажна майка! Но юнакъ киседжия, право юнакъ е! Хайде нека да си върви, види се такова ще да